

Selim Erdoğan

Şeb-i Yelda

HECE

şir

Selim Erdoğan: 1962 doğumlu. İlk ve orta öğrenimini Elazığ'da tamamladıktan sonra 1985 Yılında Fırat Üniversitesi Mühendislik Fakültesinden mezun oldu. Ankara ve Elazığ'da kamu görevlisi olarak çalıştı. Kamu görevine hâlen devam etmektedir. Evli ve üç çocuk babası şairin 1982 Yılından bu yana *Aylık Dergi*, *Mavera*, *Albatros*, *İkinci Yazıları*, *Kayıtlar*, *Türk Dili*, *Hece*, *Heceöykü*, *Dergâh*, *İtâki*, *Edebiyat Ortamı*, *Melamet* ve *Küllîye* gibi birçok edebiyat dergisinde şiirleri yayımlandı. Şairin *Hece* yayınlarından çıkmış *Sis* adlı bir şiir kitabı bulunmaktadır.

ŞEB-İ YELDA

SELİM ERDOĞAN

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 383
Şiir

Birinci Basım: Nisan 2016
©Hece Yayınları

Kapak Tasarımı: SARAKUSTA
www.sarakusta.com.tr
Teknik Hazırlık: Bülent GÜLER

Baskı: Dumat Ofset
T: (0312) 278 82 00

ISBN: 978-605-9279-88-8

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak Nu: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenışehir/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

İÇİNDEKİLER

Şeb-i Yelda / 9

Laku Noć Neretva / 15

Güz Yaprakları / 20

Perva / 22

Peron / 23

Kuşmar / 25

Kıyı / 28

Karla Karışık / 32

D / 36

Fotoğraflar / 39

Atlas / 42

Emraz / 46

Yürüyüş / 49

Yeniden / 52

Âramgâh / 55

Camgüzeli / 57

Deniz Feneri / 59

Kar / 62

Aileme

ŞEB-İ YELDA

Belki çok yakındı uzağında sandığım göz
belki bundandı boynumdaki keskin koku
sıcak ve soğuk ter taneleri ilk kez
yüzümde bu yüzden toplanacaktı belki
göğüslerine aldandığım dünya ellerimde kaldı

Çünkü kırkımdan sonra başladı sekerat
daha avuçlarım kapanmadan başladı hatta
ne zaman baksam karanlık aynama
buğulu yüzünü göremezdim o saat
gecenin bir yarısı yaprak kıpırdasa artık
sen saklanma derdim, saklanma ortaya çık
sesini işittiğin bir sağanak için ağlama sakın
ancak kuşlar kaybolursa farkına varırsın akşamın

Gün gelir de bir yusufçuk uçtuğunda uzağa
n'olacak sanki,
yeni bir yağmur başlamaz mı sanırsın
akşam olur yine evimize döneriz nasılsa
bir kez daha alır götürür bizi şeb-i yelda
alır götürür dünyanın kıyısına usulca
artık kimse yok sayamaz rüzgârın kokusunu
ölüm varken kimse saklayamaz
şakağından okşanan taylar kadar
birden titrersin kasıklarından
atlar, atlar koşarken yanımızdan
çünkü delişmenim ben
elimden değdiği herkes bu yüzden delirir birden
hem üşürüm hem de ürkerim
beni namaza sen kaldır annem

Atlar var ya o atlar
bari beni burada bıraksınlar
bıraksınlar uzadıkça uzayan şeb-i yeldada beni
sadece kabaran ve köpüren
bir ırmağın sırtında bıraksınlar
sanki ben ayakları yere değmeyen kanamalı bir şairim
ancak ölürsem bulurlar yere bıraktığım karıncayı
bulurlar gövdeme yağmurkuşları kondukça
zaten ben koşarken aşka
aşka koşanları da yavaşlattılar
kalakaldım bir asfaltın ortasında
her yanımda rüzgâr oldu yalnızca
her yanımda “ ben buradayım ! ” bağışmaları
şafakta beni arayan cüzamlı kızlar oldu her yanımda

Neye yaradı alacakaranlıkta kanatlarını açıp da
bir yolcuyu gecenin ırmağına bırakmadıysa kuşlar
sorarlar bu dünyadan sana ne kaldığını annem
bize ne kaldı ki senden
kapısını çalmadığım kimse var mı benim
var mı bir güz günü sırtında gizlenip rüzgârın
zarif bir yaprak gibi süzölmek aşkın közüne
sen olsan işitmez miydin sesini

Her geçenin peşinden
hüzünden başka ne kaldı ki bize
bize ne kaldı bu telâşeden
derin vadiler daraldığında bir nefes
nasıl ürkütürse kendinden
öylesine uzaklaştı ki herkes
gördüklerimi onlar da gördü
duyduklarımı onlar da duydu
yanlarında kısık bir ses ile sadece bunu
fısıldayıp gittiler henüz sular çekilmeden

Bu dünyadan bize ne kaldı ki annem
artık anlatmaya başlar mıyız köpüren nehirlerimizden
sanki bize ne düşecek bu ömrümüzü habire öperken
habire üşürken kendi yüzümüzden bize ne düşecek
yalnızca ürkeriz uzun bir gecede, titreriz yalnızca
saymaya başlarız kendimizden uzaklaşınca

Şimdi var ya annem, şimdi var ya!
çekip göğsüne dayadığın bu oğlun da
emzirmen için seni bekler bir daha
sen durma sakın
beni yeniden başlayacak bu yağmura sen uyandır
beni namaza sen kaldır annem
beni namaza sen kaldır
bir kez kavuştursan ellerini alnıma
yağmurun altında konuşmaya başlayacağım yeniden
ancak ben koşarken annem, ben koşarken atlarla
ellerimde kaldı göğüslerine aldandığım dünya

(2006)

LAKU NOĆ NERETVA

Bozkırlar solgun yüzündür senin
başaklarını açar da yaslar göklere sırtını

Merhametin çocuklarla birlikte gömüldüğü
ıssız bir şehirde kayıtlıdır adım
bu yüzden her sabah
gıcırdarak açılır benim tahta kapım
bu şehirde çocuklar
sahifesi işaretli masallar gibidir
annelerini üzerlerine örtemez üşürler

Her şey şafağın serince bir yerinde
rüzgâra uyanmakla başlar bu şehirde
sarı benek yüzlerine ıştır ve fakat
ölüm kapıları çalar o saat